

Ljubljana, 29.10.2019

Odprto pismo drugorazrednega državljana

Devetnajst let življenja petčlanske družine v ilegali in brez osnovnih ustavnih pravic. Zakaj imamo v Sloveniji ustavo, ko jo v primeru Šoštarič ne spoštuje niti zakonodajna in izvršilna veja oblasti, še manj sodna. Ali lovke segajo do tajne službe, globoke države?

Ko je morala moja družina (žena in trije mladoletni otroci) pred devetnajstimi leti zaradi nasilništva in odkritih groženj z ubojem (vpričo policistov) 3. septembra leta 2000 primorana zbežati iz lastnega stanovanja v Domžalah si niti v sanjah nisem mogel predstavljati, da bo v tako demokratični in pravni državi preteklo dobrih 19 let, ko še vedno živimo brez osnovnih ustavnih pravic in brez lastniškega stanovanja, ki ga imamo samo na papirju. Po tolikih letih in kljub vsem mogočim in nemogočim akcijam, pritožbam, uradnim postopkom pred pristojnimi organi zakonodajne, izvršilne in pravne veje oblasti, ki sem jih sprožil v vseh teh letih, zdaj lahko z gotovostjo zatrdim, da sem drugorazredni državljan te države (več kot dovolj dokazov je na moji spletni strani: <http://www.primersostaric.si/>).

Kot drugorazredni državljan želim s tem odprtim javnim pismom vprašati vse najodgovornejše predstavnike vseh treh vej oblasti in slovensko javnost, ali je vse to kar se dogaja v primeru moje družine sploh mogoče? Ker očitno je, bom na koncu tega pisma pozval vse poslanske skupine in poslance DZ v slovenskem parlamentu naj iz slovenske ustave izbrišejo vse člene o človekovih pravicah in naj v ustavo vnesejo nov člen, da v Sloveniji obstajamo državljanji »prvega« in »drugega« razreda.

Nam življenje diktirajo Lokalni šerifi in mafijci?

Dokaz za moje trditve je med drugim tudi zapis v Delu in Dnevniku, kjer je opisana zelo burna seja občinskega sveta v Domžalah, ko so svetniki že konec maja leta 2001 prvič v svoji zgodovini (Delo, 1. 6. 2001) zelo burno razpravljali o medsosedskem sporu (primer Šoštarič), za katerega so bili prepričani, da sodi med tiste, v katerih je grobo kršena z ustavo zajamčena pravica do varnosti državljanov in nedotakljivost njihovega premoženja. Predsednik občinske komisije za vloge in pritožbe pa je ob tej priložnosti za Dnevnik izjavil: "...me upravičeno postaja strah in se vse bolj zgroženo sprašujem, kje živimo in kaj je naša država nam državljanom?". Domžalska županja pa je ob tej priložnosti dejala, da če bo država dopuščala brezpravje, nam grozi, da nam bodo življenje kmalu diktirali razni lokalni šerifi in mafijci. Višja državna tožilka Slavica Poreber se je na burni razpravi spraševala, kdo se iz zapore izpustil nasilneža (i. A.) saj je tožilstvo (v drugem primeru) predlagalo in doseglo, da je bil obsojen na 14 let zapore, izpuščen pa je bil že po dveh letih (več na: <http://www.primersostaric.si/uvod/>).

Tudi komisija za Peticije in pritožbe pri DZ pod vodstvom Janeza Drobnič je zelo temeljito spregovorila o tragičnem primeru naše družine in je o tem že večkrat razpravljala ter organe pregona tudi večkrat pozvala, naj pospešijo postopke in moji družini zagotovijo osnovne ustavne pravice.

Na vlado so naslovili dve pismi in po odgovorih sodeč komisija ni bila zadovoljna z njihovim odgovorom. Komisija je 23. 9. 2002 med drugim obravnavala tudi poročilo vlade z dne 23.7. 2002 (ogled možen na spletni strani) in ocenila, da je nepopolno, saj ne pojasnjuje ključnega vprašanja, kako v tem konkretnem primeru zaščititi slovenskega državljana in njegovo družino pred nasiljem tujca. Med drugim je komisija za peticije ugotovila, da je vlada RS dolžna zagotoviti varnost in zaščito državljanov RS pred nasiljem... Delovanje domžalske policije je komisija za peticije označila

za premalo učinkovito tako pri odkrivanju in pregonu kaznivih dejanj kot pri zagotavljanju varnosti družini.

Skrb zbujujoče je to,, da je Drobnič prejel več svaril naj se ne ukvarja več s primerom Šoštarič. Do podobnih zaključkov so prišli tudi nekateri drugi , ki so si v tistem času in tudi pozneje drznili nekoliko bolj podrobno zanimati o tej nerazumni zgodbi. O tem hranim tudi nekaj dokumentov in se ob tem sprašujem, ali je bila (je še vedno) za vsem tem neka tajna služba, za katero niso pomembni niti ustava, niti zakoni? Ob tem se po navedbah javnih medijev zastavlja tudi vprašanje, kakšno vlogo je imel v tistem času Mirko Bandelj, tedaj generalni sekretar v Drnovškovi vladi?

Državni tožilec zagovarjal nasilneža

Več kot zanimivo je tudi, zakaj je nekdanji okrožni državni tožilec (M. Ž.) na Komisiji za peticije pri DZ že v začetku leta 2002 javno predlagal, naj policija odkupi Šoštaričevo stanovanje... Odgovor policije si lahko ogledate na moji spletni strani (državni organi – MNZ – Predlog tožilstva policiji za odkup našega stanovanja). Ob tem ni nepomembno dejstvo, da se je prav pri omenjenem nekdanjem tožilcu v njegovi znameniti omari s spisi znašla tudi kazenska ovadba zoper I. A. za kaznivo dejanje izsiljevanja. Državni tožilec (Z. M) iz Domžal me je 27. 9. 2005 obvestil, da se je ta kazenska ovadba naenkrat znašla v Domžalah, čeprav je bilo za to pristojno Okrožno tožilstvo v Ljubljani. Namesto, da bi kaj storil, me je vprašal, kaj naj stori z omenjeno kazensko ovadbo... Primer se je pozneje znašel na domžalskem sodišču, pri čemer je skoraj nerazumljivo to, da se je isti (M. Ž.) pojavil celo kot zagovornik I. A., in sicer v zvezi z isto kazensko ovadbo, ki jo je zadrževal v svoji omari.

Več kot zgovoren je tudi zapis v Dnevniku (1. 12. 2001), ki opisuje, kako je potekala izvršba sklepa okrajnega sodišča. »Sodni izvršitelj naj bi namreč I.A. zaradi motenja posesti ves teden pripravljaval na najbolj mehko varianto ogleda stanovanja. Vsi, ki so sodelovali, so prišli na izvršbo skrajno prestrašeni in so si za ščit pripeljali s seboj celo policiste v civilu. Rezultat izvršbe se je tako končal le z ogledom stanovanja.« Ta pravnomočna izvršba ni bila nikoli opravljena.

S celotno zgodbo je temeljito seznanjen tudi nekdanji predsednik DZ Borut Pahor, ki je že konec junija leta 2002 (skupaj z predsednikom komisije za peticije Janezom Drobničem) na lastno željo obiskal hišo na Kersnikovi 2 v Domžalah, kjer smo živeli, vendar je tudi sam presenečen obstal pred zaklenjenimi vrati (Dnevnik, 28. 6. 2002 – Država je očitno nemočna). Ekipa TV Slovenija, ki je pred njegovim prihodom želela napraviti nekaj posnetkov, pa je morala zbežati pred nasilnežem...

Kljub pozivom občinskih svetnikov in Komisije za peticij, zelokritičnim zapisom in zgražanju v medijih in podobno se odgovorni državni organi niso odzvali kot bi se morali (zapis iz medijev so dostopni na: <http://www.primersostaric.si/mediji/>) mi je že tedaj postalo jasno, da vlada in drugi pristojni ne bodo storili ničesar. Zato smo naše stanovanje večkrat poskušali prodati, oddati v najem, v odkup smo ga večkrat ponudili tudi občini Domžale in celo nasilnežu. Vendar nam stanovanja zaradi groženj ni uspelo prodati, zato smo ga dvakrat poskušali podariti tudi najvišjim predstavnikom slovenske oblasti (Janezu Drnovšku, Borutu Pahorju, Radu Bohincu, Zdenki Cerar /Dnevnik, 15.12.2001). našega darila odgovorni na žalost niso sprejeli, v vseh teh letih pa se kljub številnim obravnavam na domžalskem sodišču, izvedenskim mnenjem in drugim poskusom iskanja pravice ni zgodilo nič. Še najbolj zgovorna je neizprosna statistika, Samo v prvih enajstih letih (od 2000 do 2011) je

. domžalska policija je zabeležila več kot 50 intervencij,

- na državno tožilstvo v Domžalah je bilo oddanih 20 kazenskih ovadb in vse po vrsti so bile zavržene
- na domžalskem sodišču je odpadlo več kot 50 obravnav...
- zaradi zastaranja so bile zavržene tri tožbe
- 3-krat je bila na predlog oz. zahteve »kazenske« sodnice opravljena sodna cenitev mojega stanovanja, saj so me posamezne sodnice večkrat nagovarjale k prodaji stanovanja nasilnežu, namesto, da bi sodile..

- po nalogu sodišča sem moral v tem desetletju naročiti in plačati 4 cinitve mojega premoženje
- 4-krat so bile napovedane pravnomočne sodne izvršbe, od katerih je bila uspešna samo ena
- 2-krat so me domžalske sodnice napotile po izvedensko mnenje k psihiatru

Po letu 2011 do zdaj sem zapravljaj čas, denar in svoje življenje s pravnomočno tožb, na osnovi katere je bilo I. A. naloženo plačilo odškodnine za storjeno škodo, ki je po oceni sodišča leta 2012 skupaj z obrestmi zneslo 83.600 evrov. Sodišče mi je v zvezi s to sodbo naložilo plačati 9700 evrov . Sodni izvršitelj je ugotovil, da od nasilneža ni možno izterjati dolga, ker ni imel ničesar, saj je bila lastnica stanovanja njegova žena. Tudi proti njej sem moral vložiti odšodninsko tožbo, ki je postala pravnomočna leta 2015 in ji naložilo 15.500 evrov kazni, meni pa 6200 evrov stroškov. Žal je lastnica premoženja in žena nasilneža v tem času umrla, zato se je skupaj z dedovanjem stvar zavlekla do zdaj, ko mi je sodišče skupaj z obrestmi priznalo nekaj manj kot 25.000 evrov odškodnine. Do zdaj mi je sedanja lastnica nepremičnine, kjer živi nasilnež, poravnala 15.000 evrov in samo upam lahko, da bo domžalsko sodišče končno razpisalo dražbo njihovega stanovanja, če mi dolžnica ne bo poravnala vseh obveznosti.

Javni poziv Državnemu zboru in Državnemu svetu

Tako izgleda iskanje pravice in resnice pred domžalskim sodiščem, tožilstvom in policijo. Na nerazumljivo in predvsem nepotrebno kalvarijo sem v vseh 19. letih poleg neskončno dolgih sodnih postopkov opozarjal odgovorne vseh treh vej oblasti v Sloveniji, ki so očitno vsi po vrsti kot noj tiščali glave v pesek in dopuščali brezzakonje in brezpravje, na kar so zelo jasno že v letu 2001 in 2002 opozarjali občinski svetniki in na komisiji za peticije. Na osnovi 19-letnega bojevanja z »mini na veter« v naši državi zdaj kot drugorazredni državljani poslancem in svetniškim skupinam v DZ predlagam, da iz slovenske ustave črtajo člene ustave, ki govorijo o človekovih pravicah, in sicer:

- 17. člen – nedotakljivost človekovega življenja
- 18. člen – prepoved mučenja
- 32. člen – svoboda gibanja
- 33. člen – pravica do zasebne lastnine
- 34. člen – pravica do osebnega dostojanstva in varnosti
- 36. člen – nedotakljivost stanovanja

Ti členi so dejansko namenjeni samo »piflarjem« v srednjih šolah in na fakultetah, medtem pa primer moje družine dokazuje, da jih v praksi dejansko ne spoštuje nihče, zato nimajo mesta v slovenski ustavi.

Prav tako predstavnike zakonodajne veje oblasti pozivam, da v ustavo zapišejo, da imamo v Sloveniji dve vrsti državljanov:

- državljani prvega in
- državljani drugega razreda.

Praav tako Državni zbor javno pozivam k ustanovitvi posebne preiskovalne komisije, ki bo podrobno preučila celotno zadevo, saj je več kot očitno, da je bilo v tem primeru povsem po nepotrebem v 19. letih porabljenega veliko preveč davkoplačevalskega denarja in (ali tudi za stroške obdolženca in njegovo čete zagovornikov) sproducirano na tisoče strani raznih spisov in porabljenih na tisoče ur delovnega časa, mi pa še vedno živimo brez stanovanja in osnovnih človekovih pravic, vsi stroški, ki sem jih ,oral v vseh teh letih povsem zaradi nedelovanj pravne države (!) pa so me pahnili v bedo

Prav zaradi neverjetne zgodbe, ki se že 19 let dogaja pred očmi slovenske javnosti, tudi Državni svet pozivam, da preuči celotno zadevo in ukrepa v skladu s pristojnostmi, ki mu pripadajo.

Stanko Šoštarič,
Drugorazredni državljani

